

Трета глава ИЗНЕНАДА

Славчо отново вярваше, че Станислава е най-доброто момиче на света. Той я обичаше и тя също.

Те двамата, щастливо прегърнати, не можеха да се нарадват един на друг. Но, изведнъж, това щастливо съзерцание беше прекъснато от острия звук на звънеца.

- Кой може да е?

- Не е майка.

Славчо отвори вратата и остана като гръмнат. Такова посещение не очакваше. И то, най-вече, когато Станислава беше у тях.

А колкото и да му стана неприятно, на вратата, все пак, стоеше неговата класна.

- Добър ден, Славчо. Виждам, че не си ме очаквал. О, и Станислава е тук. Навярно учите заедно.

- За утре нямаме нищо.

- Все пак. За други ден. Или вие от толкова далеко не се подготвяте? Какво, Станислава, ти май се уплаши.

- А, не.

- Какво да се прави, в неудобно време дойдох. Бях у Емил. Него пък го вдигнах от леглото. Всеки с нещо се занимава.

- На когото с каквото му е приятно – каза Славчо.

- Е, да. И на вас това ви е приятно.

- Какво?

- Нищо, нищо. Аз дойдох за съвсем друго. Главното е успеха. Да, Станислава. Ти изключително много си намали

успеха. Какво става? Изглежда, през цялото време сте със Славчо. И за това ще ви остава време, само си учете уроците. И не правете глупости. Вярвам, че никога няма да направите като Кирил и Мариана.

- Че те какво са направили? – учуди се Славчо.

- С някаква съмнителна компания са били миналата нощ. Страстите са се разгаряли. Имало е снощи у тях проверка, но те не са се върнали до десет и половина.

- Каква проверка?

- Има учители, които обикалят след вечерния час. От различни училища са. Имат адресите на някои...

- Заподозрени.

- Да, точно така. Но работата е друга. Директорът не може да си намери място. Някой е откраднал печата на болницата и в училище са открити около шестдесет-седемдесет фалшиви медицински бележки.

- Какво?

- Да, да. Нещо напоследък започнаха много да се изхитрят. И в нашия клас са доста от тях.

- Кои?

- Като им дойде времето, ще се разбере.

- Ние със Славчо не сме отсъствали и не сме давали бележки.

- Е, вие не сте в това число. Но директорът твърдо е решил да се накажат виновните. Доста ще изключим. Тези с фалшивите бележки не са най-виновните. Виновниците са настрана и тях трудно ще ги открием. Ако се стигне до милицията, ще стане много лошо.

- За репутацията на гимназията.

- А! Това е съвсем друго. Щом е за разкриване на престъпление, репутацията е нищо.

- Ами! Другарят директор иска да се прояви като следовател.

- Не, не. По-добре ще бъде да разрешим въпроса сами, отколкото да се намесват странични лица. Фалшификацията на медицински бележки е взела застрашителни размери. Не вярвам да е само от тази година. Миналите години просто не са били откривани.

- По-умело са пипали.

- Кой ги знае! Може и така да е. Но сега тежко им се пише.

- От нашия клас много ли са?

- Да. Доста са. Утре ще се разбере всичко.

- От утре ще почне следствието.

- Ти се шегуваш, Славчо, но работата е много сериозна. Дори добри ученици са прибягвали до такова нещо.

- Щом и добри ученици е имало, значи им е писнало от учене.

- Не се знае. За някои дори не очаквах. Бях изненадана. Е, има ученици, които нямат по нито едно отсъствие или закъснение. Например Емил. Ама има някои, които ги мислех за много болни, а то какво се оказа? Че им няма нищо. Изтърках си обувките да обикалям по болници и поликлиники. Повече от половината бележки, които проверих, се оказаха фалшиви. Насмалко щяха да ме приберат в милицията, като показях бележки с откраднатия печат.

- Я, значи то било много опасно!

- Наистина е опасно, защото има болни, на които се гледа с недоверие, с пренебрежение, макар че те представят съвсем редовни документи.

- Неприятно е!

- Да, да. Станислава, майка ти кога е на работа?

- Тя е в отпуск.

- Сега си е взела отпуск?
- Да.
- Но е тука?
- Да.
- Трябва да я видя.
- Не, не трябва! Тя е достатъчно разтревожена.
- Какво се е случило?
- Нищо.
- Е как така нищо?
- Брат ми я тревожи.
- Така ли? А ти защо не ѝ помагаш?
- Как ще ѝ помагам? Той ме бие.
- А баща ти?
- Той не се е върнал. Само да се върне от пътуването,
брат ми ще види!
- Кога ще се върне баща ти?
- След три месеца.
- А дотогава?
- Не знам.
- Брат ти къде учи?
- В химическия техникум.
- А! Така ли? Аз там познавам някои учители.
- Те нищо не могат да направят, защото в училище
той е кротък като агънце.. Само в къщи беснее. Ще се жени.
- Кога завършва?
- Тази година. Той е с една година по-голям.
- Хм! Ще видим. Ако не се оправи, ми се обади. Аз
ще се опитам чрез колегите да му въздействам.
- Няма смисъл. Той повече ще се озлоби.
- Не вярвам. Ще го постреснат малко и той няма да
смее повече. Нищо няма да му направят. Само ще ви отидат
на гости.

- Кой знае.
  - Не се бой. Нали имаш отделна стая?
  - Да, но той вдига шум.
  - Не учи ли?
  - Нощем учи.
  - Интересно. Аз трябва да вървя. Ще ходя на още много места. Цяла сутрин бях по поликлиниките, а сега съм по гости.
  - Довиждане.
  - Довиждане. И си гледайте уроците.
  - Леле! Кого ли са хванали? – каза Станито, след като класната им излезе.
  - Кой знае! Сигурно дребна риба. Едрата се връща обратно, нали знаеш. Баща ти поне пътува с корабите.
  - Да, едрите риби ги пускат обратно в океана.
  - Браво! И сега ще ги пуснат. Не, а направо ще ги изпуснат!
  - Ти съмняваш ли се в някого?
  - Откъде да ги знам! Те си се знаят. И сто процентово има и лекари в тези далавери.
  - Не е изключено. Кой може да откридне печата, освен вътрешен човек. Хайде, да не е лекар, ама някой тамошен служител.
  - Кой ги знае!
  - Ще видим.
- Съмненията не бяха безоснователни.